

[ROZMOWNOŚĆ *sb f*

A sg rozm(o)wność.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Umiejętność i chęć rozmowy, zwłaszcza mądrej, towarzyskość, kontaktowość; affabilitas sermonis, comitas, philologia, sermocinatrix vis Cn:

W połączeniu szeregowym: ná dworze Cefarzá Henryká/ prze ofobną ludzkość/ rozmowność/ mądrość/ dzielność/ y piękność obyczáiw [św. Norbert] był wziętym/ y v wżytkiego dworu miłym człękiem. SkarŻyw 521 (Linde).

W przeciwstawieniu: »głupność ... rozmowność«: Nád to [wino wonne] niedořtátki duřzne przemienia w cnotę/ bowiem złość którą miewa po trzeźwiu obraca w dobroć gdy się táki człowiek vpije/ bowiem táki odmienia się z zuchwáłości w naboźność/ [...] z boiáźni w śmiałość/ z głupości w rozmowność/ á tak wżytkie się iemu rozумы odmienią Cresc 1571 370.

RS